

ת"פ 6985/07/22 - מדינת ישראל נגד מתן (בן מחמוד) בוהנדה

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 6985-07-22 מדינת ישראל נ' בוהנדה(עציר)

בפני	כבוד השופטת אספרנצה אלון
המאשימה	מדינת ישראל
	ע"י פרקליטות מחוז חיפה- פלילי
נגד	מתן (בן מחמוד) בוהנדה
הנאשם	ע"י ב"כ עוה"ד יוני דדון

גזר דין

כללי:

1. ביום 08.02.2023 הודה הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן במסגרת הסדר טיעון, והורשע בעבירות נשק (החזקה, נשיאה והובלה), לפי סעיף 144(א) רישא וסיפא + סעיף 144(ב) רישא וסיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"), וכן עבירת החזקת סם מסוכן לצריכה עצמית לפי סעיף 7(א)+(ג) סיפא לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התש"ג-1973.

2. הנאשם יליד 1989, בן 33, נמצא במעצר עד תום הליכים מיום 15.06.2022.

3. לנאשם עבר פלילי עשיר הכולל 13 הרשעות קודמות ועשרות תיקי משטרה שונים בעבירות מגוונות, לרבות עבירות אלימות, עבירות איומים, עבירות כלפי שוטרים או עובדי ציבור, עבירות רכוש, הפרת הוראה חוקית, עבירות סמים (חלקן לצריכה עצמית וחלקן לא), סחר בנשק וסחר בסמים. מבין שלל העבירות והעונשים הקשורים לנאשם, יש לציין כי על הנאשם הוטל בעבר עונש מאסר בפועל של 27 חודשים בגין עבירות של סחר/עסקה למסירת החזקה בנשק לאחר, עבירות לפי סעיף 144(ב)(2)/לחוק, אשר בוצעו על ידו בחודשים ספטמבר ואוקטובר 2017.

כתב האישום המתוקן והסדר הטיעון:

4. ביום 15.06.2022 בשעה 17:30 לערך נסע הנאשם ברכב כשהוא יושב במושב שליד הנהג. הרכב ונוסעיו נעצרו על ידי שוטרים, כשהנאשם מחזיק, נושא ומוביל ברכב, ללא רשות על פי דין, אקדח חצי אוטומטי מסוג ZAGROS תוצרת אזרבייג'ן, מודל K-16 קליבר 9 מ"מ שסוגל לירות כדור ובכוחו להמית אדם, ובתוכו מחסנית תואמת המהווה אביזר לנשק, שהכילה 15 כדורים בקליבר 9 מ"מ המהווים תחמושת לנשק. האקדח היה צמוד לנאשם ברווח שבין המושב שליד הנהג לבין ידית ההילוכים ברכב. במהלך המעצר הנאשם התנגד למעצרו בכך שניסה להשתחרר מידי השוטר שאחז בו, השתולל, צעק, הניף את ידיו. רק לאחר שהשתלטו עליו שני שוטרים ונאלצו להוריד אותו אל הארץ חדל הנאשם ממעשיו. עוד במהלך המעצר פנה הנאשם לנהג, ואמר לו "אני רק לקחתי איתך טרמפ", אף

שהרכב בשימושו ובשליטתו של הנאשם. במהלך הנסיעה ברכב, החזיק הנאשם בכיס ימין של מכנסיו סם מסוכן מסוג חשיש בכמות של 2.87 גרם נטו, וכן, החזיק סם מסוכן מסוג קנבוס בכמות של 0.55 גרם נטו הכל לצריכתו העצמית וללא היתר כדן.

5. במסגרת ההודאה וההרשעה (08.02.2023), ב"כ המאשימה הסכים כי ב"כ הנאשם יטען במסגרת הטיעון לעונש לטענות עובדתיות נוספות והן כי ביום 23.05.2022 בוצע ירי לעבר ביתו של הנאשם אשר לא נכח בבית והתלונה הוגשה על ידי אשתו, כי ביום 30.05.2022 הופעל מטען על רכב שהיה בשימוש אשתו בגינו נגרם נזק לרכב וכי ביום 15.06.2022 (יום מעצרו של הנאשם) נמצא מטען חבלה שלא הופעל מתחת לרכבו של הנאשם, דהיינו שני מטענים הונחו על רכב הנאשם ואשתו.

עמדת המאשימה

6. לעמדת המאשימה, עסקינן בנאשם בגיר, בעל עבר פלילי עשיר מגיל צעיר. העבירות בהן הורשע הינן עבירות נשק, עבירות חמורות אשר מגמת בית המשפט העליון בשנים האחרונות הינה להחמיר הענישה בהן וזאת לאור המסוכנות הגבוהה ופוטנציאל הנזק הגדול הנשקפים מעבירות אלה. המאשימה טענה כי המציאות בארץ מחייבת החמרה בגין עבירות נשק, לאור זמינותם ונפישותם ובהתחשב המסוכנות ופוטנציאל הנזק הנובעים מהם. הנאשם הורשע כבר בעבר בעבירות נשק. העבירות בוצעו על ידי הנאשם בתכנון מוקדם, באופן בלעדי, כאשר ידע והבין את הפסול במעשיו. לעמדת המאשימה, מתחם הענישה ההולם במקרה דנן אמור לנוע בין 30-52 חודשי מאסר בפועל, זאת בין היתר גם בשל התנהגות הנאשם במהלך מעצרו וכן נוכח עבירת הסמים בה הורשע. המאשימה ביקשה לאמץ את מתחם הענישה האמור ולגזור על הנאשם תקופת מאסר בפועל בחלקו האמצעי של המתחם, מאסר על תנאי ארוך ומשמעותי אשר יכלול התייחסות לכלל עבירות מתחום הנשק, וכן תשלום קנס כספי מכביד לצורך הרתעתו והרתעת הציבור.

עמדת הנאשם

7. לעמדת הסניגור הנאשם לקח אחריות, הודה בעבירות וחסך זמן שיפוטי יקר ערך. בנוסף, קיימת חשיבות לעובדות כתב האישום המתוקן והטענות העובדתיות הנוספות מהן נלמד כי מספר ימים טרם האירוע בוצע ירי לעבר ביתו של הנאשם שלא נכח בבית, כי הופעל מטען על רכבה של אשתו וכי ביום המעצר נמצא מטען חבלה מתחת לרכב בו נעצר. בנוסף, הנאשם נתפס לא הרחק מביתו כאשר ראה אדם מכין דבר מה בקרבת מגוריו, הלך לבדוק וראה שהוא החביא שם נשק ונתפס מטרים בודדים מביתו. אירועים ונסיבות אלה צריכים לפעול לטובתו שכן אלה גרמו מן הסתם לתחושת פחד, לחץ ומצוקה, ומשכך מתחם העונש ההולם שאמור להיקבע במקרה דנן הינו נמוך בהרבה מגרסת ב"כ המאשימה והרף התחתון שלו אמור להתחיל מ-16, לחלופין 20 חודשי מאסר בפועל. לגרסת הסניגור התנהלותו של הנאשם אינה אמורה להשליך על מתחם העונש ההולם, וכך לא אמורה גם עובדת החזקת הסמים לצריכה עצמית (חשיש/קנאביס). מעיון בתדפיס המרשם הפלילי של הנאשם נלמד כי למעט גזר הדין שהוטל עליו בעבירות הנשק שבוצעו בסוף שנת 2017 הוטלו עליו עונשי מאסר על תנאי בלבד, ומשכך גזר דין שיהא בקרבת הרף התחתון של מתחם העונש ההולם יהא סביר בהחלט. כמו כן, לגרסת הסניגור אין מקום להטיל קנס כספי על הנאשם.

דברים אחרונים מפי הנאשם:

8. הנאשם בחר להסתפק בדברי סנגורו ולא להוסיף דבר.

אסופת פסיקה שהציגו הצדדים:

9. ב"כ המאשימה הפנה את בית המשפט לאסופת פסיקה, כדלקמן: ע"פ 4406/19 **מדינת ישראל נ' יונס סובח** (נבו 05.11.2019), ע"פ 3877/16 **פאדי ג'באלי נ' מדינת ישראל** (נבו 17.11.2016), ת"פ (מחוזי מרכז) 15627-03-19 **מדינת ישראל נ' מוחייה אל כמלאת** (נבו 31.12.2019), ע"פ 147/21 **מדינת ישראל נ' ירין ביטון** (נבו 14.02.2021), ע"פ 2482/22 **מדינת ישראל נ' אחמד קדורה** (נבו 14.04.2022), ע"פ ג (מחוזי חי') 50840-03-22 **מדינת ישראל נ' עלאא סלאמה** (נבו 04.04.2022), ע"פ 309/22 **מדינת ישראל נ' חאמד ביאדסה** (נבו 10.05.2022), ע"פ 5602/22 **מדינת ישראל נ' פלוני** (נבו 14.09.2022), ת"פ (מחוזי מרכז) 12401-05-22 **מדינת ישראל נ' קוטיבה גמל** (נבו 27.02.2023), ת"פ (מחוזי חי') 41952-02-22 **מדינת ישראל נ' עיסאם אמארה** (נבו 16.02.2023), ת"פ (מחוזי חי') 66893-12-21 **מדינת ישראל נ' מוחמד עמאש** (נבו 18.12.2022).

10. ב"כ הנאשם הפנה את בית המשפט לפסיקה הבאה: ע"פ 4077/22 **פלוני נ' מדינת ישראל** (נבו 28.07.2022), ע"פ 6021/21 **עלי עבוד נ' מדינת ישראל** (נבו 19.12.2021), ת"פ (מחוזי חי') 59488-11-21 **מדינת ישראל נ' שאדי אליאס** (נבו 24.10.2022), בנוסף הגיש אסופת פסיקה במהלך הדיון וכן טען כי אסופת הפסיקה שהגיש ב"כ המאשימה כוללת נסיבות מאובחנות, שונות וחמורות יותר מנסיבות העבירות בהן הורשע הנאשם, לרבות נשקים רבים יותר, מסוכנים יותר וכיו"ב.

דיון והכרעה:

11. על פי תיקון 113 לחוק שעניינו הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה, מתחם העונש ההולם ייקבע בהתאם לעקרון ההלימה ולשם כך נדרש בית המשפט להתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, תוך מתן הדעת לרשימה המפורטת בסעיף 40ט(א) לחוק.

12. באשר לערכים החברתיים המוגנים שנפגעו מביצוע עבירות הנשק על ידי הנאשם, הרי שהעיקרים בהם הינם שמירה על ערך חיי אדם, שלמות הגוף, ביטחון הציבור ושלומו, וכן שמירה על שלטון החוק ועל הסדר הציבורי.

13. הנאשם הורשע בעבירות אשר החמורות בהן הינן עבירות נשק (החזקה, נשיאה והובלה) לפי סעיף 144(א) רישא וסיפא + סעיף 144(ב) רישא וסיפא לחוק. העונש הקבוע לפי סעיף 144(א) רישא לחוק הינו מאסר של שבע שנים, ולפי סעיף 144(ב) רישא לחוק הינו מאסר של עשר שנים. העבירות המדוברות הינן עבירות חמורות שנהפכו עם מרוצת השנים לנגע חברתי, בבחינת "מכת מדינה", הדורש טיפול רציני ויסודי נוכח הפגיעה החמורה בערכים החברתיים העומדים בבסיס הוראת החוק. מגמת הפסיקה בשנים האחרונות מלמדת על החמרת הענישה בגין

עבירות אלה, כדלקמן:

"רק לאחרונה קבעתי כי "שומר נפשו ושלומו - ירחק מעבירות הנשק באשר הן, קלות כחמורות" (ע"פ 78/21 פלוגי נ' מדינת ישראל, פסקה 10 [פורסם בנבו] (26.7.2022)). זהו המסר העונשי אשר יש להפנים וליישם."

(ע"פ 3728/22 פאוזי מסאלחה נ' מדינת ישראל (נבו 09.08.2022), דברי כב' השופט י' אלרון)

[ההדגשות אינן במקור - א.א.]

וכן:

"עבירות נשק לסוגיהן היו זה מכבר למכת מדינה. האיסורים על עבירות כאמור באים להגן על ערכים חברתיים שכוללים שמירה על חיי אדם ועל שלמות גופו, וכן שמירה על סדרי חיים תקינים ושלווים שאינם מופרעים על ידי איש האוחז באקדח, ברובה, או בתת-מקלע. יתירה מכך: עסקינן באיסורים על מעשי הכנה לקראת ביצועם של מעשים פליליים חמורים ומסוכנים עד מאד, אשר נעשים באמצעות כלי ירייה ואשר כוללים איומים, תקיפה, ירי במקום מגורים, גרימת חבלה והמתה. בדרך כלל, מעשי הכנה שאינם מגיעים כדי ניסיון לעבור עבירה פלילית אינם בני עונשין; ואולם, לא כך הוא כאשר מדובר במעשי הכנה שחומרתם מגיעה כדי סיכון ממשי וחמור לפרט ולחברה כאחד (ראו: ש"ז פלר יסודות בידי עונשין 48-52 (כרך ב', תשמ"ז)). על מעשי הכנה כאלה נענשים בחומרה, ואין זה מקרי שעצם הרכישה או ההחזקה של כלי נשק בלא רשות על פי דין להחזקתו גוררת אחריה עונש מרבי של שבע שנות מאסר, כאמור בסעיף 144(א) לחוק העונשין. עונש זה ועונשים אחרים, שחלקם חמורים אף יותר, אשר מוטלים על עברייני נשק, מהווים חלק ממלחמתה הבלתי מתפשרת של החברה בנגע ששמו זילות חיי אדם והקלות הבלתי נסבלת של הלחיצה על ההדק (ראו דברי השופט י' אלרון בע"פ 4406/19 מדינת ישראל נ' סובח [פורסם בנבו] (5.11.2019) [...])."

(ע"פ 147/21 מדינת ישראל נ' ירין ביטון (נבו 14.02.2021), דברי כב' השופט א' שטיין)

[ההדגשות אינן במקור - א.א.]

14. בשנת 2021 נוסף סעיף 144(ז) לחוק, והוא כדלקמן:

"144(ז). הורשע אדם בעבירה לפי סעיף קטן (א) רישה, (ב) רישה, (ב2) או (ב3) רישה, לא יפחת עונשו מרבע העונש המרבי שנקבע לאותה עבירה, אלא אם כן החליט בית המשפט, מטעמים מיוחדים שיירשמו, להקל בעונשו; עונש מאסר לפי סעיף קטן זה לא יהיה, בהעדר טעמים מיוחדים, כולו על-תנאי."

[ההדגשות אינן במקור - א.א.]

15. מבין אסופת הפסיקה שהציגו הצדדים, אתייחס אל חלקן, אותן מצאתי רלוונטיות לעניינו:

פסיקה שהוגשה מטעם המאשימה:

- ע"פ 5602/22 **מדינת ישראל נ' פלוני** (נבו 14.09.2022) - נידון בפני כבוד השופטים י' אלרון, א' שטיין ור' רונן. ערעור המדינה על גזר דין שניתן על ידי בית המשפט המחוזי חיפה בת"פ 19130-12-21, שם נגזר על המשיב מאסר בפועל של 18 חודשים בעקבות הרשעתו על פי הודאה בנשיאת נשק שלא כדין, עבירה לפי סעיפים 144(ב) רישא ו-144(ב) סיפא לחוק, וכן בהפרעה לשוטר במילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק ובכניסה ושהייה בישראל בניגוד לחוק, עבירה לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952, לצד עונשים נלווים. **בהליך האמור נפסק כי מתחם הענישה הרגיל שראוי לקבוע לנאשם בגיר בגין נשיאה בלתי חוקית של נשק חם במרחב הציבורי נע בין 30 ל-42 חודשי מאסר בין סורג ובריה (לצד עונשים נלווים בדמותם של מאסר-על-תנאי וקנס).** עוד נכתב בהליך האמור כי: **"תקוותי היא כי אמות מידה אלה תנחנה את הערכאות הדיוניות באופן שיטתי, כך שמדיניות הענישה אשר נקוטה בידינו ביחס לעבירות נשק תיושם כהלכתה ובמלוא עוצמתה".** בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה והעמיד את עונש המאסר על 28 חודשים, וזאת תוך שציין כי **עונש מאסר בפועל בסך 36 חודשים היה מתאים למקרה דנן אך לא ניתן בשל אי מיצוי הדין עם נאשם** אשר נמצא חייב בדינו אגב קבלת ערעור המדינה על קולת העונש.

- ע"פ 309/22 **מדינת ישראל נ' חאמד ביאדסה** (נבו 10.05.2022) - נידון בפני כבוד השופטים המשנה לנשיאה ע' פוגלמן, נ' סולברג וא' שטיין. ערעור המדינה על גזר דין שניתן על ידי בית המשפט המחוזי חיפה בת"פ 2990-09-21, שם נגזר על המשיב מאסר בפועל של 19 חודשים (בתחתית מתחם הענישה שנקבע ואשר נע בין 19-54 חודשי מאסר) בעקבות הרשעתו על פי הודאה בגין נשיאה והובלה של נשק. **ערעור המדינה על קולת העונש התקבל ועונש המאסר בפועל הועמד על 30 חודשי מאסר בפועל, תוך ציון כי "[...] בשורה ארוכה של פסקי דין עמד בית משפט זה על החומרה הרבה הגלומה בעבירות הנשק. ביסוד עבירות אלו עומדת פגיעה בחיי האדם ובשלמות גופו, כמו גם בביטחון הציבור ובסדר הציבורי בכללותו [...]** עבירות אלו חמורות במיוחד, בין היתר משום שהן עשויות לשמש בסיס לביצוע פעילות עבריינית או פעילות טרור [...] אך באחרונה עמד בית משפט זה על כך שעבירות אלו הן בבחינת "מכת מדינה" ועל הצורך בהחמרת הענישה בעניינן. [...]", וכן תוך אזכור הכלל אזכור הכלל כי אין ערכאת הערעור נוהגת למצות את חומרת הדין עם הנאשם.

- ע"פ 2482/22 **מדינת ישראל נ' אחמד קדורה** (נבו 14.04.2022) - נידון בפני כבוד השופטים י' עמית, ע' גרוסקופף וג' כנפי שטייניץ. ערעור המדינה על העונש שנגזר על המשיב בפסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה בת"פ 5174-10-21 בגין החזקת נשק. המשיב הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירה של החזקת נשק בצוותא עם אחר, עבירה לפי סעיף 144(א) רישא וסיפא בצירוף סעיף 29 לחוק. **בית המשפט נתן דעתו, בין היתר, לתקופה הקצרה שבה הוחזק הנשק, לשיתוף הפעולה של המשיב בחקירתו בעניין האקדח למרות שזה לא נתפס, להודאתו המידית ללא צורך בשמיעת עדים, לגילו הצעיר בעת ביצוע העבירה (19 שנים) ולעברו הנקי. בית משפט קמא קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 10 ל-36**

חודשי מאסר לצד עונשי קנס ומאסר על תנאי, וגזר את עונשו של המשיב ברף התחתון של המתחם הוא 10 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי המעצר; 10 חודשי מאסר על תנאי וכן קנס. **ערכאת הערעור העמידה את עונשו של המשיב על 18 חודשי מאסר בפועל, ויתר רכיבי גזר הדין נותרו על כנם**, תוך ציון מגמת הפסיקה בשנים האחרונות כדלקמן: "[...] **בשורה ארוכה של פסקי דין עמד בית משפט זה על החומרה הרבה הטמונה בעבירות נשק, עבירות שהפכו ל"מכת מדינה" ומגלמות סכנה ממשית לשלום הציבור ולביטחונו. בהתאם, ניכרת במהלך השנים מגמה של החמרה בענישה לצורך מיגור עבירות אלו, תוך מתן משקל לשיקולי הרתעה [...]**".

- ע"פ ג' (מחוזי חי') 50840-03-22 **מדינת ישראל נ' עלאא סלאמה** (נבו 04.04.2022) - נידון בפני כבוד השופטים א' לוי, ג' ציגלר וש' מנדלבוים. ערעור המדינה על גזר דינו של בית משפט השלום בחדרה בת"פ 64632-08-21, שם נגזר על המשיב 15 חודשי מאסר בפועל, 9 חודשי מאסר על תנאי ופיצוי כספי בסך 500 ₪, בעקבות הרשעתו על סמך הודאה בביצוע עבירות שעניין החזקת נשק שלא כדין בניגוד לסעיף 144(א) רישא וסיפא לחוק, וכן תקיפת שוטר בניגוד לסעיף 273 לחוק. **נקבע כי מתחם הענישה של הערכאה קמא איננו הולם את מכלול נסיבות האירוע, וזה הועמד על בין 24-50 חודשי מאסר בפועל, לרבות עונשי מאסר על תנאי ופיצויים. בית המשפט הטיל על המשיב 28 חודשי מאסר בפועל, בשים לב כי אין ערכאת הערעור ממצה את הדין עם הנאשם. פסק הדין כלל את הדברים הבאים היפים לעניינו, כדלקמן: "[...] **כלי נשק נועדו לזרוע הרס, חורבן ואובדן. הם נועדו להרוג. [...] מדינה ריבונית איננה יכולה לקבל כ"מכת גורל" תופעה של החזקת כמות אדירה של נשק בלתי חוקי בקרב אזרחיה ותושביה. תופעה שכזו פוגעת בעצם משילותה; היא פוגעת בסדר הטוב שבה; היא חותרת תחת שלומם וביטחונם של אזרחיה. [...] ועדת המנכ"לים להתמודדות עם הפשיעה והאלימות בחברה הערבית [...] הוועדה המליצה על העלאת רמת הענישה ובכך חיזוק אמון הציבור הערבי במדינה בכלל וברשויות האכיפה בפרט. [...] הדברים ידועים וברורים. אין ביכולתן של רשויות האכיפה להגיע אל כל אחד ואחד ממחזיקי הנשק הבלתי חוקי מפאת כמותם והתנהלותם החשאית ומפאת מגבלותיהם הידועות והברורות. לפיכך, רק ענישה חמורה וכואבת, שתוטל על מתי המעט מן המעט, אשר נתפסים כשהם רוכשים, מחזיקים, נושאים ומובילים נשק, עשויה לשנות במשהו את מאזן הכדאיות של מי ששוקל לעבור עבירות שכאלו. [...] מיגור תופעת ההחזקה של אמל"ח בלתי חוקי יוכל לצאת מגדר המילה הנאמרת או הנכתבת אל הפועל בעולם המציאות רק אם העבירות המרכיבות אותה יזכו להכרה כעבירות חמורות ומסוכנות, כאלו הראויות לעונש חמור ומכביד [ההדגשות אינן במקור - א.א.] [...]**".**

- ע"פ 147/21 **מדינת ישראל נ' ירין ביטון** (נבו 14.02.2021) - נידון בפני כבוד השופטים כבוד הנשיאה א' חיות, י' וילנר וא' שטיין. ערעור המדינה על גזר דינו של בית המשפט המחוזי חיפה בת"פ 13301-02-20, שם נגזר על המשיב עקב הרשעתו על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירות נשק (רכישה והחזקה) כהגדרתן בסעיף 144(א), רישא וסיפא לחוק בצירוף סעיף 29 לחוק. גזר הדין קבע כי על המשיב לרצות 18 חודשי מאסר בפועל החל מיום מעצרו, וכן השית עליו עונשים נלווים של מאסר מותנה וקנס. בית המשפט קבע כי: **"עונשי מאסר מרביים אינם באים לקבוע אך ורק את גבולה העליון של סמכות הענישה שבידי בתי המשפט. עונשים כאמור מבטאים את רמת הענישה הראויה במקרים החמורים ביותר של ביצוע העבירה שבה עסקינן, ומהם ניתן וראוי לגזור את מתחם העונשים עבור מקרים פחות חמורים. [...] גזר הדין קמא איננו מקיים דרישה בסיסית זו. העונש של שמונה עשר חודשי מאסר בגין ביצועה של עבירת נשק חמורה, שעונשה המרבי הוא שבע שנות מאסר בפועל, הוא עונש שראוי להטיל, אם בכלל,**

אך ורק בנסיבות מקלות חריגות ביותר [...]". בית המשפט העמיד העונש על 36 חודשי מאסר בפועל.
ע"פ 4406/19 מדינת ישראל נ' יונס סובח (נבו 05.11.2019) - נידון בפני כבוד השופטים מ' מזוז, י' אלרון וא' שטיין. באשר לע"פ 4406/19 מצאתי כי אין לגזור ממנו גזירה שווה לעניינו, שכן מדובר במסכת אירועים חמורה בהרבה מזו הנדונה בפניי, שכללה עבירות של חבלה חמורה בנסיבות חמורות ועבירות נשק. המשיבים שם הצטיידו באקדחים, נסעו ברכב הלוך ושוב מספר פעמים מול המתלונן שעמד ליד ביתו, תוך שהם יורים לעברו מתוך הרכב. המתלונן נפגע בבטנו התחתונה ונזקק לניתוח. אותה עת, במקום אחר, המשיב 3 בע"פ 4439/19 ירה באקדח לעבר מתלונן נוסף אשר נפגע בירך, ולאחר מכן ירה לעבר אנשים נוספים ולא פגע בהם. עם כל הכבוד, אין עניינו של הנאשם בפני דומה לעניין האמור בגזר הדין.

פסיקה שהוגשה מטעם הנאשם:

ע"פ 4077/22 פלוני נ' מדינת ישראל (נבו 28.07.2022) - נידון בפני כבוד השופטים י' אלרון, א' שטיין וי' כשר. מבלי להיכנס לפרטי עובדות פסק הדין, שהיו חמורים מהמקרה בו עסקינן, הורשעו הנאשמים בעבירות לפי סעיפים 144(א), 144(ב) ו-144(ב2) לחוק, בצירוף סעיף 29 לחוק לעניין ביצוע בצוותא חדא. הנאשמים ערערו על חומרת העונש שהוטל עליהם ומנגד ערערה המדינה על קולת העונש. ערעור המדינה התקבל, כשבית המשפט ציין בפסיקתו כדלקמן: "בפסיקתו מן הזמן האחרון, בית משפט זה קבע לא אחת כי את מבצעייהן של עבירות נשק יש להעניש בחומרה יתרה - שכן מדובר בעבירות שהיו למכת מדינה, ושאחריהן בא השימוש הקטלני בנשק אשר מותיר אחריו פצועים ומתים כמעט מדי יום. [...] בבוא ליישם את מדיניות הענישה כאמור, בית משפט זה נוהג להשית על מי שמוכר, קונה, נושא או מוביל נשק התקפי שלא כדין - קל וחומר, על מי שעושה שימוש בלתי חוקי בנשק התקפי- עונשי מאסר בין סורג ובריה לתקופות ארוכות יחסית [...] לפי אמות המידה שמדיניות זו קבעה, מאסר בפועל לתקופה של 3 שנים בגין עבירות הקשורות לנשק התקפי נמצא ברף הנמוך של הענישה הראויה [...] מאסר בפועל בסביבתן של שלוש שנים הולם הובלה ונשיאה חד-פעמית של נשק [...] והינו בגדר עונש מקל כאשר מדובר בעבירות נשק חמורות יותר. מדיניות זו קיבלה באחרונה ביטוי סטטוטורי בסעיף 144(ז) לחוק העונשין אשר חוקק במסגרת תיקון מס' 140 לחוק [...]".

ע"פ 6021/21 עלי עבוד נ' מדינת ישראל (נבו 19.12.2021) - נידון בפני כבוד השופטים המשנה לנשיאה נ' הנדל, נ' סולברג וד' מינץ. ערעור הנאשם על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת בת"פ 54513-01-20, שם נגזר על הנאשם 30 חודשי מאסר בפועל. המערער הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן בעבירות בנשק (נשיאה והובלה) ובהפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו. טענת ב"כ המערער הייתה כי נסיבות העניין מצדיקות הקלה בעונש, שכן המערער אינו היורה בנשק ולא החזיק והוביל את הנשק פרק זמן ארוך. הערעור נדחה, תוך שבית המשפט מצין כי: "צו השעה הוא להחמיר בענישה בגין עבירות בנשק. פגיעתן של עבירות אלה היא בציבור בכללותו. לא פעם אזרחים ישרים ושומרי חוק, החפצים להתרחק מכל מגע עם הנשק, נפגעים מכלי הנשק כתוצאה מפעולותיהם של עברייני הנשק. לעיתים הפגיעה היא ישירה - פגיעה שבגוף - ולעיתים תוצאותיה מתבטאות גם במישורים אחרים: פגיעה בחופש התנועה של מי שחוששים מהימצאותם של כלי הנשק בסביבה, ונמנעים מהגעה למקום זה או אחר, חרדה ותחושת חוסר בטחון, גם בסביבת המגורים. עם פגיעות כאלה אין להשלים."

ת"פ (מחוזי חי') 59488-11-21 מדינת ישראל נ' שאדי אליאס (נבו 24.10.2022) - נידון בפני כבוד השופט הבכיר אמיר טובי. הנאשם הורשע על סמך הודאה במכירת אקדח לסוכן משטרה, עבירות של סחר

בנשק לפי סעיפים 44(ב2) + (ג1) לחוק, עבירות בנשק (נשיאה והובלה) לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק ועבירות בנשק (נשיאה והובלה) לפי סעיף 144(ב) רישא וסיפא לחוק. על אף שמדובר בנסיבות חמורות מאלו שלפני, גזר דינו של הנאשם נקבע על 36 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרו וכן 12 חודשי מאסר על תנאי. יודגש כי הנאשם היה כבן 21 במועד ביצוע העבירות. גם בפסק דין זה שב בית המשפט וציין גם הוא כי: **"על חומרתן של עבירות הנשק אין צורך להכביר במילים. בית המשפט עמד על כך באינספור הזדמנויות, בייחוד בשנים האחרונות, נוכח התפשטות התופעה של עבריינות בנשק לממדים עצומים הגובים מחיר שהציבור לא יכול לשאת עוד [...]"**, וכן על: **"על מגמת ההחמרה ביחס לעבירות בנשק ניתן ללמוד אף מהתיקון לחוק העונשין שנכנס לתוקפו ביום 8.12.2021 ואשר נועד להחמיר בענישה, תוך קביעת עונשי מינימום לעבירות בנשק, ובכללן רכישה, החזקה, נשיאה והובלה [...]"**.

פסיקה נוספת שמצאתי אני רלוונטית לענייננו:

- ע"פ 1695/22 **מדינת ישראל נ' מוחמד גנאים** (נבו 29.03.2022)-נידון בפני כבוד השופטים ד' ברק-ארז, ע' ברון וע' גרוסקופף. ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה בת"פ 5874-09-21, שם נגזר על משיב 1 שהיה בזמן ביצוע העבירה כבן 22 ללא עבר פלילי - 19 חודשי מאסר בפועל, לצד שני מאסרים מותנים ותשלום קנס כספי, ועל המשיב 2 שהיה בזמן ביצוע העבירה כבן 18 עם הרשעות של הפרעה לשוטר והתפרצות למקום מגורים - 10 חודשי מאסר בפועל, לצד שני מאסרים מותנים ותשלום קנס כספי, בגין עבירות נשק (החזקה, נשיאה והובלה) לפי סעיפים 144(א) רישא וסיפא, 144(ב) רישא וסיפא, ו-144(ג) יחד עם 29(ב) לחוק, וכן עבירה של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק. לצד זאת, למשיב 2 יוחסו גם עבירות של תקיפת שוטר לפי סעיף 273 לחוק, ותקיפה הגורמת חבלה ממשית לפי סעיף 380 לחוק. בית המשפט העליון קבע בקשר למשיב 1 כי **"בהתאם לרף הענישה שהותווה בפסיקה ביחס לעבירות נשק דומות, אין מנוס מהחמרה, ולו מתונה, בעונשו, וזאת גם לאחר מתן משקל להודאתו המיידית במיוחס לו, בגילו הצעיר ובעברו הנקי מפלילים"**. עונש המאסר הועמד על 22 חודשי מאסר בניכוי ימי המעצר וזאת בהתחשב בכלל שלפיו ערכאת הערעור אינה ממצה את חומרת הדין. באשר למשיב 2, עונש המאסר הועמד גם הוא על 22 חודשים, וזאת לאחר שהובא בחשבון **"בנוסף למפורט לעיל, גם את הודאתו המיידית במיוחס לו, את גילו הצעיר בעת ביצוע העבירה ואת נסיבות חייו הקשות"**, וזאת להבדיל מן הנאשם שלפני (גיל צעיר ונסיבות חיים).

16. לסיכום, ובשים לב לערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות, ובשים לב למגמת הפסיקה להחמרת הענישה בעבירות נשק, ובשים לב לאמות המידה שניתנו על ידי בית המשפט העליון, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם אמור לנוע בין 30-48 חודשי מאסר בפועל. בנסיבות העניין ובהיעדר אינדיקציה לרווח כלכלי כזה או אחר מביצוע העבירות, אני נמנעת מלקבוע רכיב של קנס כחלק ממתחם הענישה.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה

17. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, מעשיו של הנאשם כמתואר בעובדות כתב האישום המתוקן בוצעו בתכנון מוקדם. החזקה, נשיאה והובלת האקדח, המחסנית והכדורים, וכן החזקת הסמים שנמצאו בחזקתו של

הנאשם לצריכה עצמית דרשו תכנון מוקדם מצדו, ואלה לא הגיעו לידי ביטוי במקרה או בשגגה כזו או אחרת. חלקו של הנאשם בביצוע העבירות הינו בלעדי. הנזק הפוטנציאלי שהיה עלול להיגרם מביצוע העבירות הינו חמור ביותר, שכן נשק חצי אוטומטי בשילוב תחמושת, במצב המוכן להפעלה (בתוך האקדח הייתה המחסנית מלאה בכדורים), עלול לגרום לתוצאה החמורה של קטילת חיי אדם. הנאשם יכול היה להבין את אשר הוא עושה, את הפסול במעשיו, את המשמעות במעשיו, וחרף הסיכונים החמורים הכרוכים והנובעים מהחזקה ונשיאה של כלי נשק מוכן לפעולה בחר לעשות כן.

18. באשר לטענות העובדתיות הנוספות אותן טען ב"כ הנאשם שלגרסתו אמורות לעמוד לזכותו, והן כי טרם האירוע בוצע ירי לעברו של הנאשם שלא נכח בבית, וכן הנחת שני מטעני חבלה על רכב אשתו ורכבו, לא מצאתי כי אלה עומדות לזכותו של הנאשם או כי יש בהם כדי לרכך את גזר הדין. באם חש הנאשם סכנה הרי שנדרש היה לפנות לרשויות החוק והאכיפה. טענות אלה של ב"כ הנאשם יש בהן משום רמיזה כי תכנן או עתיד היה לקחת את החוק לידיים, וזו אחת הסיבות ממש לכך שמגמת הפסיקה הינה דווקא להחמיר בעבירות נשק, שכן נשיאה והובלה של נשק באופן לא חוקי הן נקודת ההתחלה לשלל אירועים עתידיים שבסופם שימוש בנשק ותוצאותיו האיומות.

19. לא קיבלתי את האבחנה שביצע ב"כ הנאשם בדבר איכותו ומסוכנותו הפחותה של הנשק ביחס לנשקים אחרים שצוינו באסופת הפסיקה. כלי נשק הוא כלי נשק וקליע שנורה בכוונה או בשוגג הינו קליע שעלול לקפח חיים של חף מפשע. תפקיד בית המשפט הוא להילחם בסכנה הנשקפת כלפי אזרחי מדינת ישראל בגין נשקים אלה, בין אם הנשק "מסוכן" יותר או פחות מנשק אחר.

20. לא מצאתי כי עבירת הקנאביס/חשיש לצריכה עצמית דינה החמרת עונשו של הנאשם.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

21. באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, לזכותו של הנאשם ניצבת העובדה שהוא הודה והורשע בעבירות במסגרת הסדר טיעון טרם ניהול ההוכחות ובכך חסך זמן שיפוטי יקר. מנגד, לחובת הנאשם ניצבות העובדות כי מדובר בנאשם בגיר, בן 33, בעל עבר פלילי עשיר ביותר. עיון בגיליון המרשם הפלילי של הנאשם מלמד כי החל לבצע עבירות מאז היותו בן 13, וכי כבר הורשע בעבירות נשק שביצע בסוף שנת 2017 בגין הוטל עליו מאסר בפועל של 27 חודשים. נראה כי עונשי המאסר שהוטלו עליו וכן מפגשיו הקודמים עם רשויות האכיפה והמשפט לא הרתיעו אותו מלהמשיך ולעסוק בפלילים. בשים לב לעברו הפלילי ניתן להסיק כי עסקינן בנאשם שסיגל לעצמו אורח חיים עברייני ואין מדובר במעידה חד פעמית. סבורני כי נסיבות אלה, ובדגש הישנותן של עבירות הנשק בגין כבר ריצה תקופת מאסר ממושכת, מטות את הכף אל עבר ענישה משמעותית יותר שתרחיק אותו מהחברה ותמנע הישנות עבירות לתקופה ממושכת.

22. לא מצאתי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל טעמי הגנה על הציבור, עם זאת נוכח עברו הפלילי העשיר של הנאשם כן מצאתי שקיים צורך בהרתעתו מפני ביצוע עבירות נשק נוספת בעתיד וכי יש סיכוי של ממש שהחמרה בעונשו של הנאשם מטעמים אלה תביא להרתעתו.

23. הנאשם לא ביקש להיות מופנה לשירות המבחן לצורך שקילת אפיקי שיקום ו/או טיפול. בהיעדר כל המלצה כזו או אחרת בעניינו, ובהתחשב עברו הפלילי העשיר, לא מצאתי כי הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם, ומשכך העונש אשר יוטל עליו לא יחרוג ממתחם העונש ההולם אשר נקבע ולא ינקטו כלפיו אמצעי שיקום.

24. לסיכום, בנסיבות האמורות סבורני כי יש לגזור את עונשו של הנאשם ברף העליון במתחם שקבעתי לגביו.

סוף דבר:

"בימים קשים אלה, השיקום שבראש מעיינינו הוא שיקום המרחב הציבורי המדמם כתוצאה מעבירות נשק בלתי פוסקות והשימוש העברייני בנשק חם." [...] בית משפט שמקל בעונשו של עבריין נשק מכביד על החברה שנאלצת להגן על עצמה - על כל בניה ובנותיה - מעברייני נשק. במילים פשוטות יותר, בהן השתמשתי בתוארי את מדיניות הענישה הראויה ביחס לעבירות מין, עסקינן במשחק-סכום-אפס: בית משפט שמרחם על העבריין אינו מרחם על הקורבן הבא."

(ע"פ 5602/22 מדינת ישראל נ' פלוני (נבו 14.09.2022), דברי כב' השופט א' שטיין)

[ההדגשות אינן במקור - א.א.]

25. על יסוד כל האמור לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 42 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרו החל מיום 15.06.2022.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור משך שלוש שנים ממועד שחרורו כל עבירת נשק מסוג פשע ויורשע בגינה.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 ימים.

ניתן היום, י"ב ניסן תשפ"ג, 03 אפריל 2023, בהעדר הצדדים.